

ROMAN

RAVZA NUR DÖNGEL

SAYENDEYİZ

ulysses
yayınları

Geçmiş izlerini çoktan göstermeye başlamıştı...

Hayalleri için çabalayan ve kendini bulmak isteyenlere...

GİRİŞ

Benim lügatimde geçmişin sır perdesinin aralandığı gün, savaşın ve yüzleşmelerin başladığı gün sayılırdı. İnsan geçmişten ne kadar kaçarsa kaçsın illaki bir gün duvara toslar, yolun sonuna gelirdi.

Bir gün mutlaka geçmişle yüzleşecektik. Bu yüzleşme belki acı verecekti, yakacaktı, kül edecekti ama gerçekleşecekti. Geçmişin sesi artık daha da yakındı ve yüzleşme başlıyordu.

Ben, Gece Korkutay. Güçlü ama bir o kadar da güçsüz bir kızım. Her anımda dünyanın bana acı çektirmekten zevk aldığını hissediyorum ama belki de öyle değildir; belki de dünya benim bir şeylerin farkına varmam için çabalıyordu.

Bu hayatta en çok inandığım şeylerden birisi, bir insanın zaaflarının gizli kalması gerektiğidir. Çünkü düşman acı çektirmekten zevk alır ve bir insana acı vermenin en etkili yolu, zaaf-lardan vurmaktır. Hele ki bu zaaf-lar sevdiklerinizse.

Benim sessizliğim, bu hayattaki en büyük çığığımı ve binlerce insanın çığığından daha etkiliydi. Sessizliğimin en büyük çığığım olduğunu doğum günümde fark etmiştim ve sanırım bundan sonra da böyle devam edecekti.

Fırtına yaklaşıyordu ve ben sessizdim. Fırtına geliyordu ve ben sadece susuyordum ama fırtına öncesi sessizlik çok can yaktı.

Ben, Gece Korkutay. Henüz hiç kimse ikinci yüzümle tanışmamıştı, ben de dâhil. İkinci yüzümle tanıştığım an birçok kişi-

nin canı yanacaktı ama farkında olmadığım bir şey vardı; ikinci yüzüm benim de canımı yakacaktı.

Fırtına yaklaşıyordu ve bu fırtına, büyük bir savaşın habercisiydi. Savaş alanındaki ateş çoktan harlanmıştı; sıra bendeydi, yüzümdeki maskenin düşme zamanıydı.

Ben, Gece Korkutay. *Cehennemime hoş geldiniz.*

DOĞUM GÜNÜ PARTİSİ

Doğduğun gün ölmek sadece basit bir cümleydi ama kalbe binlerce cam parçası saplıyordu.

Yağmur, günümü mahvetmek ister gibi yağıyordu sanki. Bu hava o günü hatırlatıyordu bana; arkadaşımın bir erkek uğruna hayatına veda ettiği o günü, doğum günümü. Odamdaki koltukta oturmuş, kapımın arkasında asılı olan beyaz elbiseye bakıyordum. Bugün doğum günümdü ama kutlamayı asla istemiyordum. Ben doğum günümde ölmüştüm. İnsan doğduğu gün aynı anda ölebilir miydi?

Doğum günleri bana hep saçma ve gereksiz gelmiştir. 4 yıldır kutlamıyordum. Arkadaşım intihar ettiğinden beri doğduğum gün zehir olmuştu bana. Sevgilim ne kadar kutlamak istese de reddetmiş, belki onu da kırmıştım. Dün de bunun böyle devam etmeyeceğine karar vermiş ve her ne kadar istemesem de bugün kutlamalarına izin vermiştim.

Kapının tıklatılması ile daldığım derin düşüncelerden sıyrılıp gözlerimi kapıya çevirdim. Emre'nin odaya girmesiyle oturduğum koltuktan kalktım.

“Hazır mısın, Gece?”

“Evet, hazırım Emre. Sadece elbisemi giyeceğim.”

“Tamam bebeğim, ben aşağıda bekliyorum.”

“Tamamdır, hemen geliyorum.” Kapının arkasında duran elbisemi alıp üzerime geçirdim ve birkaç fıs parfüm sıktıktan sonra çantamı da alıp aşağı indim. Merdivenlerin sonuna geldiğim-

de Emre oturduğu koltuktan kalkıp gözlerini üzerimde gezdirdi, birkaç saniye baktıktan sonra yavaş adımlarla yanıma geldi.

“Çok güzel olmuşsun.”

“Sen de çok yakışıklı olmuşsun, sevgilim.”

“Çıkalım mı?”

“Çıkalım.”

Vestiyerin üzerinde duran deri ceketimi alıp üzerime geçirdikten sonra dışarı çıktım. Emre de kapıyı kilitledikten sonra yanıma geldi. Emre'nin yanıma gelmesiyle arabaya binip kapıyı kapattım. Ben bindikten sonra Emre de binerek arabayı çalıştırdı ve evin bahçesinden çıkarak parti alanına doğru yol aldık. Yarım saat süren sessiz ve durgun bir yolculuğun sonunda parti alanına ulaştık.

Emre arabadan inip kapımı açtığı anda çantamı alıp arabadan çıktım. Kapıları kilitledikten sonra kafeye girdik. Kafenin tasarımı sadeydi; duvarlarda manzara resimleri ve hafif ışıklandırma vardı. Tavanı ise okyanus dalgaları şeklinde boyanmıştı. İki odadan oluşuyordu. Şu an bulunduğumuz yerde tek kişilik masalar, çocuklar için oyun alanı ve içinde fazlasıyla kitap barındıran bir kitaplık vardı. İçerisi ise pasta, çörek kokularının yanı sıra vanilya kokusuna da sahipti. Ben kafeyi incelemeyi sürdürürken Hira parti alanından çıkıp yanımıza geldi. Bana sarıldıktan sonra Emre'ye de selam verdi.

“Hoş geldin, prensesim.”

“Hoş buldum, leydim.”

“Hoş geldin, enişte. Efe'den haberin var mı? Arıyorum ama ulaşamıyorum.”

“En son aradığımda yoldaydı, gelir şimdi.”

“Geldi bile!”

Hira yanımızdan ayrılıp koşar adım sevgilisinin yanına ilerledi.

“Hoş geldin, sevgilim.”

“Hoş buldum, bebeğim. Bu güzelliğinizi neye borçluyuz acaba, Hira Hanım?”

“Hmm... Arkadaşımın doğum günü olmasına borçluyuz, Efe Bey.”

Hira ve Efe salona doğru ilerlerken ben de Emre'nin elini tutup tek kişilik masalardan birisine yöneldim. Salona birazdan girecektik. Masamıza geçtiğimizde Berkay yanımıza gelmiş ve elini alınına vurarak her zamanki gibi söylenmeye başlamıştı.

“Allah'ım, bu gözler bunları da mı görecek? Kardeşim elden gidiyor. Ay, tansiyonum düştü!” diyerek Emre ile ellerimize baktı. Berkay'ın arkasından Berke de yanımızda belirmişti. Berkay, beyaz gömlek ve siyah bir kumaş pantolon giymişti. Üzerine sert kokulu bir parfüm sıkılmıştı. Daha doğrusu sıkmamış, parfümle banyo yapmıştı. Berke ise onun aksine baştan aşağı siyah giyinmiş ve çok ağır olmayan bir koku tercih etmişti.

Berke'nin sesiyle gözlerimi üzerlerinden çekip ona döndüm. “Gece Hanım, gelmeyi düşünmüyorsunuz sanırım.”

“Düşünüyorum, kardeşim. Acaba sen de şöyle bakmayı kesen mi?” Berke, sözlerimin üzerine kaşlarını çatarak yeniden konuştu.

“Nasıl bakıyormuşum, Gece Hanım? Bir açıklama yapar mısınız acaba?”

“Bence siz bakışlarınızın gayet farkındasınız, Berke Bey.”

“Tabii farkındayım, Gece Hanım. Neyse büyük salona gelim, herkes orada. Buyurunuz efendim, doğum günü kızımız önden.”

“Teşekkürler, Berke Bey.”

“Rica ederim, Gece Hanım.”

Arkadaşlarımın yanından geçerek büyük salona doğru ilerlemeye başladım. Diğerleri de arkamdan yavaş adımlarla ilerliyorlardı. Salona girdiğimde, hemen çaprazımda duran büyük

masada Mehmet ve İlayda'yı sohbet ederken gördüm. Yönümü o tarafa çevirerek yürümeye başladım. "Selam Gençler."

"Ooo, doğum günü kızımız tezrif etmişler. Hoş geldiniz, Gece Hanım."

"Hoş buldum, Mehmet Bey."

"Hoş geldin, güzelim."

"Hoş buldum, İlayda. Eee, diğerleri nerede?"

"Gelirler şimdi."

Başımı sallayıp gözlerimi Mehmet ve İlayda'nın kıyafetlerinde gezdirdim. Mehmet beyaz bir tişört ve siyah kot pantolon giymişti. İlayda da bir peri kızı gibi bembeyaz giyinmişti.

"Hayır, Berke. Sen yanlış biliyorsun, pasta dediğin çilekli olur."

Arkamdan gelen seslerle yönümü o tarafa çevirdim. Berke ve Berkay, yine saçma bir konu hakkında tartışıyorlardı. Tartıştıkları konuya saçma dediğimi duysalar büyük ihtimal çocuk gibi trip atarlardı.

"Hayır, Berkay, çikolatalı olur."

"Beyler, şimdi o çok önemli kavganızı bırakıp sevgilimin nerede olduğunu söyler misiniz rica etsem? Öldürmediniz değil mi sevgilimi?"

"Ah, keşke nerede o günler. Çok değerli sevgilin lavaboya kadar gidip geleceğini söyledi, Gece."

"Teşekkürler, Berke Bey."

"Rica ederim, Gece Hanım."

Biz Berke ile konuşurken Efe ve Hira da gülere gülere masaya gelmişlerdi. "Neredeydin sen bakalım?"

"Sevgilimleymdim izin verirseniz, Berke Bey. Neyse ya, şu an seninle hiç uğraşamam."

"Sana uğraş diyen yok zaten." Hira, Berke'ye göz devirerek bana döndü.

“Gece, anneler yeni eve yerleşebilmişler mi?”

“Evet evet, yerleşmişler. Ufak tefek eksikler kalmış, onlar da zamanla halledilir.”

“Aynen ya, onlar halledilir. Sen ne zaman ziyarete gitmeyi düşünüyorsun peki?”

“Müsait olduğum bir zaman gitmeyi düşünüyorum. Biliyorsun, İstanbul-Mardin arası bayağı uzak.”

“Aynen öyle. Belki hep birlikte gideriz, olmaz mı?”

“Çok güzel olur hem de. Annem de özledi sizi.”

“Ay, biz de özledik, umarım kısa zamanda gideriz.”

“Umarım.”

Biz sohbet etmeye devam ederken Emre de çoktan aramıza katılmıştı ve masada sıcak bir sohbet dönmeye başlamıştı. Aradan geçen yarım saatin ardından Zeren ile Deniz de gelmişti. Bugün herkes çok mükemmel olmuştu ama aralarında en çok Zeren’e şaşırılmışım. Zeren elbise giymeyi pek sevmezdi ama bugün siyah, uzun ve parıltılı bir elbise giymişti. Deniz de adı gibi masmavi, diz kapaklarının hemen altında biten bir elbise giymişti. Salona göz gezdirdiğimde herkes gelmiş gibi görünüyordu.

Davet listesini hazırlayan Hira’ya dönerek, “Hira, gelmeyen var mı?” diye sordum.

“Kuzenin, Ecem daha gelmedi.”

“Anladım, o da gelir birazdan. Yavaş hazırlanmayı seviyor.”

“Sanırım. Biz böyle sadece sohbet mi edeceğiz canım? Boş yere kutlama yapmıyoruz herhâlde. Hadi şarkı söyleyelim, ilk ben başlıyorum.”

“Hira, sen şarkı mı söyleyeceksin?”

“Evet, Berkay Bey. Bir itirazınız mı var?”

“Yok canım, ne itirazım olacak? Çık söyle.”

“Söyleyeceğim zaten.”

Berkay ve Hira, grupta birbiriyle en çok didişen kişilerdi. Gülümseyerek Hira'ya döndüm. “Doğum günü kızı olarak şarkıyı ben seçiyorum.”

“Gece, yalnız ben İngilizce bilmiyorum.”

“Türkçe seçecektim zaten, Hira,” diyerek surat astım. Sürekli İngilizce şarkı dinlediğim için bu grupta dışlanıyordum ben.

“Gece, sen Türkçe şarkı biliyor musun?”

“Berke, az kaldı beni vatan haini de yapacaksın sen ha.”

“Esağfurullah efendim, o ne demek? Sadece Türkçe şarkı bildiğimize şaşırdım.”

“Biliyorum, Berke Bey, merak etmeyin siz. Türk'üm ya hani ben, hani Türkçe konuşuyorum ya. Neyse tamam, şarkıyı seçtim. *Depresyon Güzelim.*”

“Gece, bu şarkıyı ne zaman bırakmayı düşünüyorsun acaba?”

“Şimdi Emre, şöyle ki; güzel olan şeyler değerini kaybedene kadar bırakılmaz, hatta bazen öyle bir bağlanırsın ki gözünde değerinin düştüğünü bile fark edemezsin.”

“Haklısın, güzelim.”

“Ben her zaman haklıyım, canım. Evet, hadi Hira, seni bekliyoruz.”

“Tamamdır. Fazla kişi gelmemişken hemen sahneye kaçıyorum.” Hira yanımdan ayrılıp şarkı söyleyen grubun yanına doğru ilerledi. Grubun yanına ulaştığında birkaç dakika adamlarla konuştu, sonra da eline mikrofonu alarak sahneye çıktı.

İlk olarak bana baktı ve gülümseyerek arkadaki ses sisteminden gelen ritim ile sallanmaya başladı. Şarkının başladığı kısımda, salonda Hira'nın o güzel ve nahif sesi yankılanmıştı. Ellerimi masaya yaslayarak dudaklarımdaki belli belirsiz gülümsemeyle Hira'yı dinlemeye başladım.

Hira çocukluk arkadaşımdı. Kötü veya iyi, her anımda yanımda olmuştu. Beni hiçbir zaman yalnız bırakmamış, her zaman

en büyük destekçilerimden birisi olmuştu. İki yıl önce yaşadığı olayla büyük bir sarsıntı yaşamış, neredeyse hayattan soğumuştur. Bir yılda zar zor toparlanmıştı. Hira'nın o günkü çılgınlıkları, kardeşinin kanlı bedenine sarılarak ağlaması, eve girdiğimde karşılaştığım o görüntü hâlâ dün gibi aklımdaydı.

Biz istemiştik ajan olmayı, tehlikeli işlerin içine girmeyi. Ailelerimizin hayatının tehlikede olacağını bile bile biz seçmiştik bu hayatı. Bazen pişman oluyor, sonrasında ise *belki de ajan olmasak tanışamayacaktık*, diyerek bu pişmanlığımızı az da olsa yok etmeye çalışıyorduk. Ekibimi oluşturmak için ajan seçeceğim sırada o kişilerin içinde Hira'nın olduğunu söylemeler inanmazdım ama olmuştu. Ekibime seçeceğim kişilerin dosyaları elime ulaştığında, o dosyaların arasında Hira'nın da dosyası vardı ve o gün, Hira'yı ekibimin bir parçası yapmıştım. O günden sonra asıl hayatımız başlamıştı; tehlikeli ve bir o kadar da korkutucu hayatımız. Ben düşüncelere dalmışken Hira şarkıyı bitirip çoktan yanımıza gelmişti.

“Nasıldı?”

“Çok güzeldi, bir tanem.”

“Teşekkür ederim, sevgilim. Ee, Gece Hanım, beğendiniz mi bakalım?”

“Beğendim, güzelim. Çok güzel söyledin, sesine sağlık.”

“Teşekkür ederim, canım.”

“Selam gençler.” Gelen ses ile hepimiz arkamıza döndük. Gördüğümüz kişi, hepimizi şaşkına çevirmişti. Çünkü gelen kişi, İlayda'nın bir yıldır uzaktan ilişki yaşadığı sevgilisi, Yağız'dı.

“Yağız?”

“Sevgilim.” İlayda ne olduğunu daha yeni idrak etmiş olacak ki gözleri dolu bir şekilde koşarak sevgilisine sarıldı.

“Ama sen, nasıl? Bana ameliyata gireceğini söylemiştin, şu an beni nasıl mutlu ettiğinin farkında mısın?”